

Voor Feike Minne
- JdG

1 Vrienden

‘Bij jou thuis of bij mij?’ vraagt Leon.

‘Liever bij jou vandaag,’ antwoordt Mikki. ‘Mama heeft een zeurbui.’

‘Even zeggen dat ik bij jou ga spelen,’ zegt Mikki als ze bij zijn huis op nummer tien staan. Zijn moeder staat voor het raam en zwaait naar de jongens.

Mikki wijst naar zichzelf en schreeuwt dat hij bij Leon gaat spelen. Zijn moeder doet een raampje op een kier en zegt dat hij niet zo moet blèren, dat ze niet doof is.

‘Nog steeds een zeurbui,’ mompelt Mikki.

‘Wat zei je?’ vraagt zijn moeder.

Leon grinnikt.

‘Niks, mama,’ zegt Mikki snel. ‘Mag ik bij Leon gaan spelen?’

Ze steekt haar duim omhoog en doet het raam dicht.

Leons moeder doet de voordeur open. ‘Kom maar gauw binnen, het gaat zo regenen. Hoe was het op school?’

‘O, gewoon,’ zegt Leon. ‘Saai.’ Hij ploft neer op de grote hoekbank.

‘Erg saai,’ zegt Mikki en hij gaat naast Leon zitten.

Josien de Graaf
Leon en Mikki. Het Eindelozesprookjesboek
© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Illustraties: Johan Klungel
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: sprookjes, vriendschap, fantasie, avontuur
NUR 283
ISBN 978 90 448 4160 2
D/2021/4124/142
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

‘Te saai, veel te saai,’ zeggen ze tegelijk.

Ze zuchten overdreven hard en laten zich achterovervallen. Leon pakt een kussen en meept ermee op Mikki’s hoofd. Mikki steekt zijn lange benen onder de billen van Leon en probeert hem van de bank te duwen.

‘Hou op, Muis,’ zegt Leon.

‘Jij begon, Leeuw,’ zegt Mikki.

‘Ga eens iets doen, jongens,’ zegt de moeder van Leon. ‘Hou op met dat geduw en getrek.’

Leon en Mikki kijken elkaar aan en halen tegelijk hun schouders op.

‘We weten niks,’ zegt Leon.

‘Ga met de Lego spelen,’ stelt zijn moeder voor.

‘Geen zin in.’

‘Doe dan een spelletje of ga tekenen.’ Ze wijst naar de viltstiften die op een kastje liggen.

‘Dat is saai,’ zegt Mikki.

‘Erg saai,’ zegt Leon.

‘Te saai.’

‘Veel te saai!’

Mikki geeft Leon een harde duw, waardoor hij van de bank rolt. Leon pakt hem bij zijn voeten en trekt hem naast zich op het kleed.

Leons moeder zucht. ‘Ik word gek van jullie. Ga met de blikjes-telefoon spelen. Dat vinden jullie altijd zo leuk.’

Toen de opa van Leon nog leefde, heeft hij samen met Leon een blikjestelefoon gemaakt, van twee lege blikken met een touwtje ertussen. Leon weet nog dat hij daar samen met zijn opa mee speelde.

‘Hou hem eens tegen je oor,’ zei opa toen.

Leon deed wat opa hem vroeg.

‘Met meneer De Bruin,’ hoorde hij door het blikje. ‘Spreek ik met het politiebureau? Over.’

‘Inderdaad, u spreekt met agent ...’ Leon kon zo snel geen naam verzinnen. Toen viel zijn oog op een boek in opa’s boekenkast. ‘U spreekt met agent De Cock. Over.’ Hij zette het blikje weer aan zijn oor en zag dat zijn opa een grijns op zijn gezicht had.

‘Goed dat ik u aan de lijn heb, meneer De Cock. U moet onmiddellijk met een politieauto deze kant opkomen. Ik heb zojuist een jongen op heterdaad betrapt. Hij probeerde er met mijn portemonnee vandoor te gaan. Ik heb hem hier en ik bind hem zolang vast aan de tafelpoot. Maar komt u alstublieft snel. Hij is erg gevaarlijk! Over.’

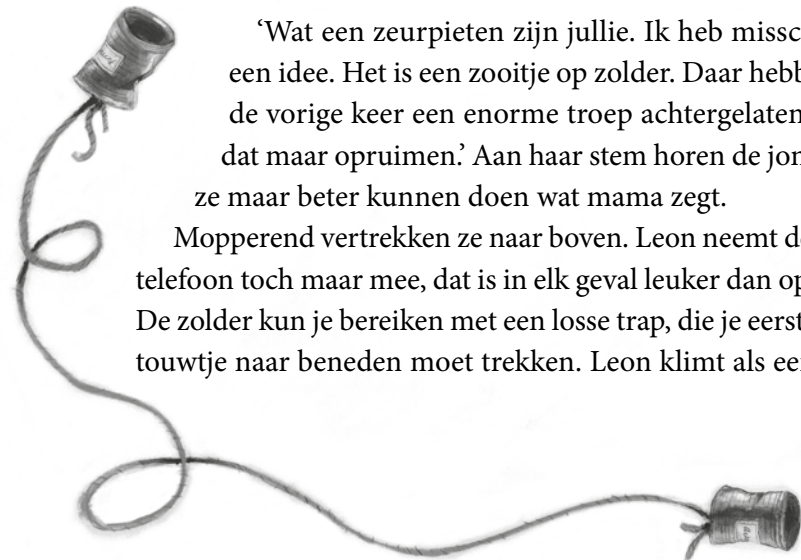
‘We komen eraan, meneer de Bruin. Over.’

Leon weet nog dat zijn opa hem toen over zijn schouder gooide en hem aan de tafelpoot probeerde vast te binden. Maar hij had gevochten als een leeuw en opa had de strijd opgegeven.

‘Het regent en de blikjestelefoon is alleen buiten leuk,’ zucht Mikki.

‘Wat een zeurpieten zijn jullie. Ik heb misschien wel een idee. Het is een zootje op zolder. Daar hebben jullie de vorige keer een enorme troep achtergelaten. Dus ga dat maar opruimen.’ Aan haar stem horen de jongens dat ze maar beter kunnen doen wat mama zegt.

Mopperend vertrekken ze naar boven. Leon neemt de blikjes-telefoon toch maar mee, dat is in elk geval leuker dan opruimen. De zolder kun je bereiken met een losse trap, die je eerst met een touwtje naar beneden moet trekken. Leon klimt als eerste naar

boven, maar Mikki vindt dat hij dat niet vlug genoeg doet en geeft hem een klap op zijn billen.

‘Kappen, Muis,’ zegt Leon.

‘Schiet dan op, Leeuw,’ lacht Mikki.

Ze klimmen de zolder op. Het is inderdaad een enorme troep. De vorige keer dat ze op zolder speelden, hadden ze een hinderisbaan gemaakt van allemaal spullen en met het oude stepje van Leon een steprace gehouden. Alles ligt nog verspreid over de zolderkamer.

Leon begint zuchtend een paar spullen te verschuiven. Mikki pakt het stepje en slalomt om alles heen.

‘Help eens mee,’ zegt Leon.

‘Ik heb geen zin,’ antwoordt Mikki.

‘Dan maak je maar zin.’

‘Dat zegt mijn moeder ook altijd.’

Leon gooit een leuke bal naar Mikki.

Mikki doet of hij uit de bocht vliegt. Hij maakt het geluid van gierende remmen. ‘O neeeee!’ roept hij. ‘De wereldkampioen steppen is gevallen. Hij heeft zijn been gebroken en moet naar het ziekenhuis.’

‘Help nou meehee,’ zegt Leon ongeduldig.

‘Dat gaat niet, Leeuw. Muis is gewond!’

Leon pakt Mikki’s been en trekt eraan. Mikki schuift een stukje over de vloer van de zolder, maar doordat hij heel wild met zijn been trapt, verliest Leon zijn evenwicht en valt hij achterover op een doos met oude lakens. Hij trekt er een over zijn hoofd en zegt dat hij het spook van de zolder is. Ook Mikki trekt een laken over zijn hoofd. ‘Boehaaaaa,’ schreeuwen ze.

‘Kan het wat zachter?’ wordt er onderaan de trap geroepen.

‘Als jullie klaar zijn, krijgen jullie appeltaart. Over drie kwartier haal ik hem uit de oven. Maar alleen als het dan netjes is.’

De lucht van appeltaart kringelt door het trapgat naar boven.

‘Weet je nog dat we alle appeltaart hadden opgegeten?’ vraagt Mikki.

Leon knikt. Dat was vorig jaar. Lang voordat opa ziek werd.

‘Ga jij zo nog even bij opa langs?’ had Leons moeder gevraagd. ‘Dan kun je meteen even een stukje appeltaart brengen. Dat vindt hij vast heerlijk. Ik stop twee stukjes in een bakje, doe het maar in je rugzak. Eentje voor jou en eentje voor opa. En zeg dat ik zaterdag langskom.’

Net toen Leon naar buiten liep, zag hij Mikki aankomen. ‘Ha, Leeuw,’ zei Mikki. ‘Kom je spelen?’

‘Straks, Muis. Ik moet eerst even appeltaart naar mijn opa brengen,’ zei Leon.

Mikki likte met zijn tong langs zijn lippen. ‘Weet jouw opa dat je appeltaart hebt?’ vroeg hij.

Leon schudde zijn hoofd. ‘Het is een verrassing.’

‘Mag ik even ruiken?’ vroeg Mikki. Hij boog zich voorover naar de rugzak en dook er met zijn hoofd in.

‘Dicht laten, Muis,’ zei Leon.

Maar Mikki had het bakje er al uit gevist. Hij wurmde het dekseltje los en stak zijn neus in de taart. ‘Lekker. Erg lekker. Te lekker. Veel te lekker.’ Hij gluurde naar Leon. ‘Het zijn twee stukjes,’ zei hij en hij sperde zijn glinsterende donkere ogen open. ‘Waarom twee? Je hebt toch maar één opa?’

‘Eentje voor opa en eentje voor mij,’ zei Leon. Hij griste het bakje uit de handen van Mikki.

‘Ik ben je beste vriend,’ zei Mikki met zijn liefste stem. Hij

hield zijn hoofd schuin en draaide een krulletje van zijn zwarte haar om zijn vinger. 'Eén hapje,' smeekte hij.

'Meer niet,' zei Leon streng.

Mikki joelde en stak zijn wijsvingers in de lucht. 'Yes!' riep hij alsof hij net een doelpunt had gescoord.

Leon viste een stuk taart uit het bakje en brak er een klein beetje van af.

'Mmm lekker, Leeuw,' zei Mikki. 'Mag ik nog een hapje?' Hij wachtte het antwoord niet af en brak een tweede stukje van de taart af.

'Hé, Muis, één hapje. Niet twee! Ik wil ook wat.' Leon pakte het stuk dat nog over was en stak het helemaal in zijn mond. 'Opperdepop,' zei hij met een volle mond. De kruimels vlogen in het rond.

Mikki wees naar het overgebleven stukje taart in het bakje. 'Dat is voor je opa, zeker?'

Leon probeerde het deksel op het bakje te doen. 'Yep,' zei hij.

Mikki hield zijn hoofd weer schuin en schuifelde wat met zijn voeten heen en weer. 'Maar hij weet niet dat je appeltaart komt brengen ... toch?'

Leon tilde het deksel een beetje op. 'Nee, dat is een verrassing.'

'Zal ik met je meegaan?' stelde Mikki voor. 'Dan ben ik de verrassing.'

Leon aarzelde, maar toen trok hij het dekseltje er toch af. 'Maar je houdt je mond.'

Mikki spuugde tussen zijn twee vingers door op de grond. 'Ik zweer het.'

In een paar happen was de appeltaart op.

'Opperdepop,' zeiden ze tegelijk.

Leon keek naar het lege bakje. Wat had hij gedaan? Wat moest hij nu tegen zijn opa zeggen?

Mikki veegde wat kruimels van zijn gezicht. 'Als we niks zeggen, is er niks aan de hand.'

Samen liepen ze naar het huis van Leons opa.

'Daar hebben we mijn leuke kleinzoon en zijn beste vriend. Kom binnen, jongens,' zei zijn opa. 'Wat een verrassing dat jullie er zijn.'

Mikki stootte Leon aan. Leon legde zijn vinger op zijn mond. 'Ssst,' fluisterde hij.

'Ik heb iets lekkers voor jullie,' zei opa. Hij liep voor hen uit naar de woonkamer. Op tafel stond een taartdoos. 'Kijk eens wat de buurvrouw heeft gebracht.' Opa opende de doos. 'Eigengebakken appeltaart. Ze had een heleboel over en toen bracht ze mij deze doos. Ik pak even een paar schoteltjes.' Hij liep de kamer uit.

'Ik plof,' zei Mikki.

'Ik plof ook,' zei Leon. 'Maar niets laten merken. Dat vind ik zielig.'

Zijn opa kwam de kamer weer in. In zijn ene hand hield hij een paar schoteltjes en in zijn andere hand een bus met slagroom. Hij deed voor alle drie een groot stuk appeltaart op een bordje en schudde de slagroom woest heen en weer. 'Kijk, dit maakt het extra lekker,' zei hij. Hij spoot een enorme berg slagroom over de taart. Zoveel dat je de taart niet eens meer zag liggen. 'Hoofden achterover, en monden open!'

Mikki en Leon deden wat opa zei.

Opa schudde weer met de slagroombus. Hij spoot een flinke klodder slagroom in de monden van de jongens. Daarna zette

hij de slagroombus aan zijn eigen mond. ‘Op!’ Hij veegde met de rug van zijn hand over zijn mond. ‘Aanvallen, jongens,’ zei hij. Hij stak zijn vork in zijn stuk appeltaart en nam een enorme hap.

Leon en Mikki begonnen ook te eten.

‘Nog een stukje?’ vroeg opa toen ze alles ophadden.

Maar daar hadden ze nee op gezegd.

Toen Leon die middag thuiskwam, vroeg zijn moeder hem: ‘Hoe vond opa de appeltaart?’

‘Eh ... lekker,’ zei hij zonder zijn moeder aan te kijken.

‘We gaan zo eten. Ik heb een stukje taart voor je bewaard. Lekker, hè?’

Op zolder wrijft Mikki over zijn buik. ‘Ik hoop dat je moeder ook slagroom heeft,’ zegt hij. ‘Ik heb honger.’

Hij gaat aan het werk. Ook Leon gaat aan de slag. Al snel is de zolderkamer een stuk opgeruimder. Omdat de boekenplank is stukgegaan toen Mikki er met de step tegenaan knalde, liggen er overal boeken op de vloer. Mikki wil de boeken in de houten kist stoppen die onder het zolderraam staat. Hij tilt het zware deksel op.

‘Hé,’ zegt hij. ‘Er zitten verkleedkleden in.’ Hij haalt een hoedje uit de kist.

‘Leg terug,’ zegt Leon.

Mikki luistert niet en zet het hoedje op. Daarna vist hij een zwarte broek met bretellen uit de kist en trekt hem aan. Hij duikt weer in de kist en komt boven met een rond metalen brilletje. ‘Wat een rare glazen zitten hierin. Ik word er zeeziek van.’

‘Nou ben je net mijn opa,’ zegt Leon. Hij kijkt verdrietig. ‘Die kleden zijn van hem geweest.’

‘Dat wist ik niet,’ zegt Mikki. Hij gluurt vanonder het hoedje naar Leon. ‘Jij had een lieve opa.’

‘Ja, mijn opa was heel lief. Hij was een voorleesopa. Hij las altijd voor uit het grote boek. Dan zei hij: “Dit boek is heel speciaal. Dit boek is nooit uit.” Maar toen ging hij dood. Ik weet niet of het waar is wat mijn opa zei, dat elk boek een laatste bladzijde heeft. Ik wou dat mijn opa er nog was.’

Vorig jaar is Leons opa overleden. Zomaar ineens. Hij was nooit ziek. Leon weet nog goed dat hij voor de laatste keer bij zijn opa thuis was. Zijn opa was verkouden en moest veel hoesten.

‘Ben je ziek, opa?’ vroeg Leon toen.

‘Ziek zijn, daar heb ik geen tijd voor, jongen,’ had zijn opa geantwoord. ‘Wij moeten samen minstens honderd avonturen beleven, want wij zijn superhelden.’

‘Wat voor avonturen?’

‘Wat dacht je van een draak verslaan? Of verdwalen in een donker bos?’ Opa trok Leon naast zich op de bank. ‘Kom, ik lees je voor uit het grote boek. Daar staan mooie verhalen in.’

Leon knippert met zijn ogen om de prikkende tranen tegen te houden.

Mikki doet de bril en het hoedje af en legt ze voorzichtig terug in de kist. Ook de broek trekt hij uit. Hij vouwt hem op, zo netjes als hij kan. Hij doet de kist dicht en begint de boeken op stapeltjes te leggen.